

Na úvod

Vezmi svoj kríž...

„Vezmi svoj kríž, zapri sám seba a nasleduj ma.“ Tento cenný odkaz nám zanechal Pán Ježiš. Čo je tvojím krížom? Choroba? Životný partner? Deti? Susedia? Vzťahy v rodine? Alkohol?

Rozmýšľaš večer, ako si dnes niesol svoj každodenný kríž? Stretol si „Cyrénčana“ alebo si pod jeho ťarchou padol sám? A nie si ty práve ten, kto si svoj kríž položil na plecía sám? Nie sú tvoje hriechy tým bremenom, ktoré ťaží teba i tvojich blízkych?

Mnohé z týchto otázok v nás zanechala duchovná obnova, ktorá sa konala v našom kostole. Pri pobožnosti krížovej cesty boli súčasťou jednotlivých zastavení aj vyznania tých ľudí, ktorých každodenným krížom je alebo bol alkohol. Nekontrolované pitie ich samých alebo členov ich rodiny.

Boli to ľudia, ktorí už stretli svojho „Cyrénčana“, ktorý im pomohol, a ktorí spoznali, koľko bolesti a žiaľu spôsobili svojim blízkym, ktorým alkohol priniesol neodvratné zlo.

Náš obdiv získali nielen tým, že sa zo svojho zlozvyku, zo svojej závislosti – choroby vymanili, ale že našli v sebe silu o svojej slabosti verejne hovoriť a povzbudiť nás a dať nám príklad, že neuh, ktorý nás opantá, môžeme prekonať.

V živote je to obyčajne tak, že sa svoje chyby snažíme zakrývať, zastierať, zmenšovať, zjemňovať, popierať, ignorovať. Veď chyby majú len tí druhí...

Mocným príbehom, ktorý som si vypočula, bol príbeh otca, ktorý bol svojím pijanstvom príkladom pre svojho syna, a dnes, keď on už nad svojím alkoholizmom zvíťazil, je mu veľmi ľúto, že zo svojho syna vlastne vychoval alkoholika. Čo to asi prináša jeho rodine?

Silu ľudí z Kruciály oslobodenia človeka badám v tom, že oni vlastne naplnili aj druhú časť Kristovho odkazu – zapri sám seba... Na začiatku odbočenia z chodníčka neduhu muselo byť ich rozhodnutie vzoprieť sa zlozvyku a najmä vytrvať.

Čo pomohlo tým ľuďom? Bol to človek, ktorého stretli? Bol to životný príbeh iného človeka? Bolo to vlastné uvedomenie si svojej chyby? Bola to modlitba iných za nich? Pán Boh našiel cestu k týmto ľuďom a oni našli cestu k Bohu.

Napadá mi ešte jedna paralela. Ak si už dnes ráno nevieš spomenúť na príbeh večerného drasťáku v telke, stratil si včerajší čas. Ak ešte po niekoľkých mesiacoch spomínaš na duchovnú obnovu, nezabudneš na ňu dlho a bude ovplyvňovať tvoje rozhodovanie. A ja si doteraz predstavujem tváre a postavy ľudí, ktorí verejne pred nás predstúpili, priznali svoju chybu. Naplnili aj tretiu časť Kristovho výroku – a nasleduj ma.

Kristus dodnes šíri okolo seba lásku a pomáha, ukazuje nám cestu k spásu našej duše. Myslím si, že sme všetci prítomní z týchto ľudí cítili lásku. Ukázali nám aj svoj spôsob, ako možno prekonať zlo. A nemusí mať len podobu pohárika.

Helena Hajdučinová

Katechéza zo sympózia

Diakonia v zápase o dôstojnosť človeka vo svetle učenia

F. Blachnického a W. Danielskeho

Téma tohtoročného už trinásteho sympózia KOČ je Zápas o dôstojnosť človeka. Ide tu o človeka v telesnej aj duchovnej núdzi. Ide o človeka, ktorému niečo chýba, aby svoju dôstojnosť žil naplno.

Náš život má zmysel vtedy, keď sa stane diakoniou. Grécke slovo „dyakonya“ z kníh Nového zákona znamená kresťanské pomáhanie chudobným a chorým.

Blachnicki k dôležitým službám v našom spoločenstve okrem iného priraduje aj diakonie oslobodenia, evanjelizácie a milosrdenstva. Pripomína tiež, že nám stále hrozí nebezpečenstvo pokušenia nesprávneho chápania služby ako príležitosti ovládať druhých. Postoj služby má mať svoj vnútorný prameň v láske, lebo láska je dávanie seba a navonok sa prejavuje skrze službu. Služba človeka neponižuje, ale dvíha ho. Slúžiť znamená kralovať. Ježiš Kristus je príkladom v službe. On, pomazaný Duchom Svätým, sa stáva Služobníkom. A tak nás Ježiš Kristus skrze Ducha Svätého pobáda k postojú nezisťnej služby. Nikto nemá hľadať svoje osobné dobro, ale dobro všetkých, zvlášť núdzných. S diakoniou je spojená aj obeta, v čom je nám vzorom Ukrižovaný Kristus. Preto nás jednota s Kristom – Služobníkom posilňuje v našej službe.

Kňaz Franciszek dáva diakonii aj ekleziálny (cirkevný) charakter, lebo je vždy vykonávaná v rámci spoločenstva, ktoré je základnou bunkou Cirkvi. Táto myšlienka by nás mala podnietiť k tomu, aby sme zápas o dôstojnosť človeka uskutočňovali v spoločenstve a aj ako spoločenstvo. Otec dáva dôraz na to, že spoločenstvo a služba patria neoddeliteľne k sebe; tu nie je miesto pre sólo prácu. Člen KOČ nemá byť „sám

vojak v poli“, ale má byť zapojený do spoločenstva. A keď už nie v skupinke KOČ, tak aspoň v najbližšom spoločenstve, ktoré pôsobí v jeho farnosti alebo v najbližšom okolí.

Otec Wojciech Danielski hovorí, že je veľmi dôležité, aby člen a kandidát KOČ mal duchovnú formáciu. Aby rástol v duchovnom živote. Inak jeho práca a služba bude iba ľudomilnosť, iba ľudská aktivita. Spoločenstvo môže byť pri duchovnej výchove veľmi nápomocné. Podľa o. Wojciecha diakonia vychádza z viery a zároveň znamená rast viery nielen pre toho, kto slúži, ale aj pre toho, komu sa slúži. Má tiež vychádzať zo srdca, v ktorom je prítomný Ježiš Kristus. Diakonia je aj znakom duchovnej zrelosti spoločenstva KOČ. Skupiny KOČ majú byť novými spoločenstvami nových ľudí, ktorí žijú jednotu medzi svetlom a životom. Preto je duchovná formácia veľmi nutná!!!

Skutočná diakonia je založená aj na úsilí podriať svoj život pravde, lebo vtedy je človek slobodný, keď žije pravdu a slúži jej. Ak žijeme jednotu medzi svetlom a životom (jednotu medzi tým, čo veríme a čo žijeme), tak sa stávame slobodnými ľuďmi. Ľudia, ktorí žijú slobodu a ňou môžu v pravde slúžiť druhým, sú veľmi potrební. Pomáha to tým, ktorí stratili alebo zahodili svoju dôstojnosť a je potrebné im pomôcť. Potrebujú vidieť životný príklad. Tu vidíme dôležitosť života v pravde, na čo nemôžeme zabúdať. Služba oslobodenia sa prejavuje tak, že človek, ktorý prežil osobnú tragédiu, má skúsenosť hriechu a po duchovnom oslobodení môže pomáhať iným, aby duchovne rástli. Sám oslobodený človek je znakom nádeje pre tých, ktorí sú zotročení.

Slobodný a nový človek je v kontraste so spoločnosťou, v ktorej žije. Nový človek je citlivejší a zodpovednejší. Má Kristov pohľad a otvorené srdce. Prichádza k človeku, ktorý je zotročený a

Katechéza zo sympózia

vo svojej dôstojnosti ponížený satanom. Satan zabíja pravdu, a preto je človek zotročený klamstvami a polopравdami. Súčasný človek je ponížený propagandou a reklamou, ktorá neverí, že človek má mať svoj názor a svoje myslenie. Človek je oslobodený z klamstva skrze hlásanie pravdy v láske, ktorú je niekedy ťažké prijať. Nový človek sa s celým spoločenstvom otvára na ľudí, ktorí sa svojou samotou nachádzajú v strachu. Nemajú sa o nikoho oprieť. Sú závislí na ľuďoch, ktorí im poškodia. Preto ohrozený človek potrebuje nové spoločenstvo nových ľudí.

F. Blachnicki dáva kľúčovú úlohu diakonii oslobodenia skrze dielo KOČ. Spája ju so slobodou človeka. Človek je zotročený strachom, ktorý je v srdci. Strach nás núti žiť v klamstve a hriechu, čo ničí našu dôstojnosť. Preto KOČ predstavuje zápas o slobodu a pravdu.

Použijeme obraz démona, od ktorého sa ľudia nedokážu sami vyslobodiť. Život v celej spoločnosti je ním zotročený. Tento démon organizuje celý náš život, má vplyv na naše zvyky a tradície. Tento démon vstúpil do našej mentality. Rieši naše problémy. No v skutočnosti je to klamstvo. KOČ nám ohlasuje Ježiša Krista, ktorý je víťaz. On nad týmto démonom zvíťazil.

O. Wojciech hovorí o trojakej zodpovednosti členov KOČ: po 1. za vlastné svedomie, po 2. za blížneho v jeho potrebách a po 3. za dedičstvo, ktorým je vlasť. Nový človek je slobodný človek svedomia, žije podľa svedomia a je apoštolom svedomia. W. Danielski spája novú kultúru s kultúrou národa. Aká je kultúra nášho národa? Je to kultúra smrti alebo života? Odpoveď si nájdime sami. Slobodný človek v novej kultúre koná v súlade so svojím svedomím a nie je človekom masy a lacnej reklamy a chce dať niečo zo seba. O tom je nová kultúra, ktorá môže zachrániť aj celý národ.

O kultúre smrti a násilia Danielski hovorí, že je šírená zlým duchom. Kresťania sú vyzvaní, aby sa postavili proti nej a aby budovali novú kultúru života. Majú byť vnímaví voči tým, ktorí chcú duchovne a psychicky zomrieť. Človek je povolaný k tomu, aby žil. Nemá si vyberať smrť, ale má utrpenie a smrť vedieť prijať. Kresťan má žiť a umierať pre Pána, a to znamená celý patriť Kristovi.

Blachnicki vyzdvihoval aj tému čistoty, ktorá má v novej kultúre a kultúre života svoje osobitné miesto. V tejto oblasti nášho života sme svedkami toho, ako démon nečistoty priam ničí ľudskú dôstojnosť. Prijmeme povzbudenie, aby sme v oblasti mravnej čistoty podľa kňaza Danielskeho nielen o tejto téme viedli diskusiu, ale pre to aj niečo urobili. Zvlášť je to dôležité pre tých, ktorí sa venujú výchove človeka. Formovať človeka znamená mať účasť na duchovnom boji o jeho dušu. Jasným pohľadom sa pozerať na človeka, muža a ženu. V mužovi pozorujeme odlesk Ježiša Krista a v žene si všímajme obraz Panny Márie. Nový človek sa nespráva ako pohan, ale uvedomuje si, že je tajomstvom a darom, a preto má mať nový postoj k svojmu telu aj k telu druhých. Má si uvedomovať svoju dôstojnosť. A tu nemá miesto beznádej ani nezodpovednosť.

Otec Wojciech sa pýta: Ako môžeme vydvihnúť poníženého človeka? Ako má vyzeráť naša úloha, aby sme pomohli poníženému človekovi? Sú to známe prvky:

a) Modlitba. Príhovorná a kajúca modlitba má veľký význam. Modlitebné stretnutia nie sú na to, aby len boli. Modlitbou máme podporiť šírenie diela KOČ. Modlitba nemá byť len sama pre seba – má vyústiť do služby.

b) Evanjelizácia. Modlitba evanjelizáciu pripravuje. Evanjelizácia prináša človeku radostnú zvesť o jeho dôstojnosti. O tom,

že aj on má miesto v Božom pláne spásy a že je pre Boha dôležitým. S touto pravdou sa prináša aj moc oslobodenia. To nie je len radostné slovo o slobode, ale to je slovo, ktoré má moc.

c) Služba oslobodenia. Ruka v ruke kráča služba evanjelizácie so službou oslobodenia. Táto diakonia sa týka otroctiev, ktoré by sme mohli nazvať spoločenským hriechom a zlom v našej spoločnosti. Toto zlo zničilo a neustále ničí ľudskú dôstojnosť...

Na záver vyberáme úryvok z modlitby o. Wojciecha Denneného zjednotenie sa kňaza s Kristom-Služobníkom: „Pane... Prijmi ma dnes celého do služby, aby som dokonalejšie kráča po твоjich stopách... Zvíťaz vo mne nad mojím egoizmom, ambíciou a samovôľou. Spreádzaj ma na tvojej ceste. Nedovoľ mi, aby som strácal čas a silu na to, čo nie je tvoja vôľa, podľa ktorej ma vedieš k plnosti spásy a života, ako si viedol celkom tebe oddanú Pánovu Služobnicu, Máriu, Tvoju Matku... Nedovoľ, aby som utekal od ľudí, ktorí ma potrebujú... Pomôž mi, aby som im slúžil s veľkodušnou oddanosťou...“ Amen.

Príspevok o. Jozefa Heskeho, moderátora Diakonie oslobodenia HSŽ z 13. sympózia KOČ v Levoči

Katechéza z púte

Počúvať Pána v Cirkvi

Vo štvrtok 1. septembra 2011 sa uskutočnila celoslovenská púť Hnutia Svetlo-Život a Kruciáty oslobodenia človeka k hrobu zakladateľa o. Franciszka Blachnického v poľskom Krościenku nad Dunajcom. Tým, ktorí sa tejto púte nemohli zúčastniť, prinášame skrátenú katechézu o. Macieja Krulaka, moderátora Centra HSŽ a KOČ v Poľsku, a to na tému, ktorou hnutie žije tento rok: Počúvať Pána v Cirkvi.

„Boh stvoril teba aj mňa. Krásneho.

Pretože si jeho dieťa. A on sa o teba stará! A každý deň ti musí hovoriť to, čo ti pomôže v tvojom živote. Keď ho počúvaš, nestratíš sa vo svojom živote.

Často hovoríme: „Boh mi nerozumie. Veď ako Boh môže pochopiť život obyčajného človeka? Ako Boh môže pochopiť, čo to znamená byť dospelým! Čo znamená chodiť do školy, študovať! A čo Boh vie o manželskom živote? Čo vie o výchove detí? Čo vie o práci?“

Všetko! Všetko, lebo on sám to prežil! Keď sa Boh stal človekom, vstúpil do ľudského života. Bol na pohrebe aj na svadbe. Mal priateľov aj nepriateľov. Mal takých, ktorí mu rozumeli, aj takých, ktorí mu absolútne nerozumeli. Smial sa aj plakal. Boh prežil taký istý život, ako je môj alebo tvoj. On rozumie tomu, čo je to ľudský život.

A preto, keď sa ti Boh prihovára, hovorí k tebe, lebo ťa pozná. Niekedy sami sebe nerozumíme. Ako keby sme nevedeli ovládať svoje city, svoje správanie. Ale Boh ťa pozná a rozumie ti. Pozná ťa viac, než poznáš ty sám seba. Vie, čo cítiš, čo myslíš, čo sa deje v tvojom živote. A preto sa ti prihovára, lebo pozná tvoje vnútro. Nepovie ti: „Vyríš si to sám! Keď si to tak spravil, tak si to vyríš!“ Nie! Boh je s tebou stále a prihovára sa ti. Vidí, že si nevieš poradiť.

V súčasnosti nám všetci hovoria: „Musíš si poradiť s prácou, s rodinou, so všetkým. A ak sú problémy, tak si nanič!“ Ale Boh ti hovorí: „Ja ťa chápem, že si nevieš s niečím poradiť.“ Áno, máš právo nevedieť dať s niečím si rady. Nie si všemohúci. Nie si z kameňa, nie si z ocele, nie si z dreva. Si z tela, si človek. Boh ti nehovorí: „Musíš byť samostatný.“ Boh ti hovorí: „Som s tebou, aby som ti pomohol. Ja ťa neopustím!“ Je s tebou, aby ti pomohol žiť. Aby si vedel o tom, že nie si sám! Aby si sa cítil bezpečne. Aby si videl zmysel svojho života. Aby si vedel, že si bol stvorený z lásky.

Katechéza z púte

Nie si tu iba náhodou, nie si produktom nejakej práce. Pán Boh chcel stvoriť niečo krásne a vyšiel si z toho ty. Teba Pán Boh chcel! A je pri tebe! Preto je dobré, aby sme počúvali jeho hlas. Lebo to je hlas toho, ktorý sa o teba stará! Ten, ktorý chce to, čo je najlepšie pre teba. Boh chce, aby si bol vo svojom živote šťastný. Chce, aby si prežíval lásku a aby si túto lásku dával druhému človekovi. Aby si mal silu žiť svoj rodinný život, aby si mal silu sa vzdelávať, aby si mal silu pracovať, aby si mal silu žiť s inými ľuďmi. Preto je dobré, aby sme ho počúvali.

Čo urobíme, keď si kupujeme niečo nové? My muži sa nepriznáme, že niečo nevieme urobiť. Budeme skúšať tak dlho, kým sa nám to nepodarí. Ale možno použiť návod. Návod na použitie nie je žiadne vzrušujúce ani zábavné čítanie, ale dáva odpovede na konkrétne otázky: Ako dobre prístroj využiť. Ako ho nepokaziť. Čo urobiť, keď niečo nefunguje.

Kto píše návod na použitie? Predsa tí, ktorí to skonštruovali. A kto napíše návod na použitie pre teba samého? No ten, ktorý ti dal život! Boh ti dal svoje slovo – Písmo sväté – na to, aby si v ňom našiel odpovede na svoje otázky. A to je tvoj návod na použitie. Tam je napísané, kým si a na čo slúžiš. Ako to v tebe funguje, čo treba robiť, aby mal tvoj život zmysel. Tam je tiež napísané, čo treba urobiť, ak niečo nefunguje. Je tam adresa servisu, kde ťa môžu opraviť. Tam je všetko, čo k životu potrebuješ. Tam je odpoveď na každú tvoju otázku. Tak konečne si vezmi ten návod na použitie a začni ho čítať! Vtedy sa ti bude ľahšie žiť... A preto je dobré ho počúvať! Aby sme potom nenadávali, že sme si skazili život... Aby sme mu to potom nevytýkali.

Teraz to poviem tak z tej našej mužskej strany. Pre nás je to ťažké, keď sa stratíme. Ak má niekto ženu, tak ju pošle, aby sa spýtala. A ak niekto ako ja nemá ženu, musí si kúpiť GPS. Často to

je tak, že v živote niekde zablúdime a skúsame: najprv doprava, potom doľava. Prídeme k nejakej stene, vrátíme sa a sme životom znepokojení. Čo vtedy treba urobiť?

Vrátiť sa k svojmu autu, otvoriť kufor, vytiahnuť Pána Ježiša, lebo on v tom našom živote kdesi v kufri stále je! Z času na čas sme predsa na svätej omši, semtam sa i modlíme – tak vo všeobecnosti sme kresťania. Ale ten volant svojho života si držíme pevne a ideme si tak, ako my chceme. A keď konečne dôjdeme k miestu, kde sme sa stratili, vtedy je čas na to, aby sme sa zamysleli nad tým, či to bolo dobré riešenie.

No a keď sme už vybrali toho Pána Ježiša z nášho kufra, pre začiatok si ho posadíme za seba. Aby nám veľmi neprekážal. A cítime sa viac istí. Točíme si volantom ďalej, riešime si veci po svojom a on nám zozadu hovorí: „Vieš, ja viem, ako tam máme prísť.“ No ale ja sa mám priznať k tomu, že neviem, ako mám žiť? Ja, dospelý človek? Toľko som už toho vo svojom živote dokázal! Čosi už o živote viem! No, nech si tam pohovorí. Ale keď sa už tretíkrát vrátíme na to isté miesto, tak konečne dôjdeme k tomu, že hádam ho trochu presadíme. A usadíme si ho vedľa seba. Hovoríme mu – tak vyber už tú mapu a ukáž nám to miesto. A on nám hovorí: „Teraz doľava. Teraz priamo.“ Ale my hovoríme – doľava? To sa mi nepáči. Najprv pôjdeme rovno a potom, neskôršie, zabočíme vľavo. Pán Ježiš je náš životný radca. Ale vždycky si môžem ísť tak, ako ja chcem. Ale keď sa už tretíkrát vrátim na to isté miesto, začínam chápať...

Musíme chodiť stále dookola? Nedalo by sa to urobiť tak, aby sme ho hneď dali za volant, sadli si spokojne dozadu a povedali mu: „Pane Ježišu, veď ty vieš, kam ísť. Ty ma poznáš! Ty mi rozumieš! A ty túto cestu dobre poznáš. Ak ti budem dôverovať, tak ma na to miesto bezpečne dovedieš.“

Katechéza z púte

A teraz sa zamyslime nad tým, prečo ho máme počúvať v Cirkvi. Čo to vlastne je tá Cirkev? Svet a zvlášť médiá hovoria, že Cirkev je inštitúcia, ktorá vznikla skrze takých pánov, ako som ja. Takých, ktorí chcú vládnuť nad ľuďmi. A my sa, žiaľ, dáme do toho zatiahnuť. Pozeráme sa na Cirkev ako na inštitúciu. Niečo, čo sa vtláča medzi nás a Boha.

Čo je však Cirkev naozaj? Cirkev, to je spoločenstvo. Spoločenstvo s Bohom a s druhým človekom. Pozrite sa na kríž za mnou. Má dve brvná. Zvislé a vodorovné. Zvislá časť je zasadená do zeme a horizontálna na nej visí. A tak isto je to s Cirkvou. Cirkev, to sú dve spoločenstvá v jednom. Spoločenstvo človeka s Bohom – to je tá zvislá časť zhora dole – a na nej je zavesené spoločenstvo s ľuďmi, to je tá horizontálna úroveň. Ak chýba jedna alebo druhá, nebude kríž a nebude ani Cirkev.

Každý deň hovoríme „Otče náš“. Všimnite si to „náš“! To nie je iba môj Otec. To je tiež tvoj Otec. Čo sa deje vo chvíli, keď niekoľko ľudí hovorí odrazu „Otče“? Čím sú vo vzťahu k sebe navzájom? To je jasné – sú bratmi a sestrami. Dá sa povedať, že v Kristovom kríži, v krvi, ktorá stekala po kríži, si uvedomujeme, že máme tú istú krvnú skupinu. V твоjich aj mojich žilách koluje tá istá krv. Pozrite sa – prijímame to isté telo, tú istú krv v Eucharistii. To je jednota. Sme časťou celku. A tým celkom je Cirkev. Nie si iba nejaký dodatok.

Videl si niekedy mozaiku? Je zložená z množstva maličkých kamienkov. Keď sa nosom dotkneme kamienka, kamienky pred nami sú nezaujímavé. Ak by sme jeden kameň vylomili, pri pohľade zblízka to vôbec nevadí. Aj tak je tu tých kamienkov veľa! Ale keď trochu odstúpime, všimneme si, že každý kamienok má zmysel. Lebo spolu tvoria celý vzor. Keď jeden vylúpeme, už tam niečo nesedí. Je to poškodené. Nie také, aké by to malo byť.

Ty si takým malým kamienkom, ktorý tvorí Cirkev. Bez teba Cirkev nebude taká, akou môže byť. Nejde tu o inštitúciu, ale spoločenstvo. Najmä o spoločenstvo s Bohom. Lebo keby nás Boh dnes nespojil, boli by sme iba nejakými turistami. Prišli ste v ten istý deň na to isté miesto s tým istým cieľom. Aj ľudia na autobusovej zastávke sú tiež v tom istom čase na tom istom mieste a s tým istým cieľom. Ale nie sú spoločenstvo. Nás spája Boh, a preto tvoríme jednotu.

Medzi mojím a vaším jazykom až taký veľký rozdiel nie je. Ale aby som niečomu do hĺbky porozumel, je potrebný skvelý tlmočník. Tak isto je nám potrebný tlmočník v Cirkvi. Lebo občas môžeme Božie slovo prekrútiť. A tak sa môžeme zle pochopiť. Preto je tu Cirkev, ktorá nám pomáha pochopiť ťažké veci. Nejde tu o inštitúciu, ale o spoločenstvo s Bohom. Vtedy, keď sme v Cirkvi, nielenže Boží hlas počúvame, ale mu aj rozumieme. Lebo všade tam, kde Boh hovorí k človeku a človek sa chce otvoriť na toto slovo, tam je Cirkev. Všade tam, kde počúvame Pána a uvádzame to do svojho života, všade tam je Cirkev.

Sv. Cyprián povedal: „Nemôže mať Boha za Otca ten, kto nemá Cirkev za Matku.“ Múdry človek sa učí na cudzích chybách a hlúpemu nestačia ani vlastné. Cirkev nám odovzdáva určitý poklad. Poklad skúseností z počúvania Boha a ovocia toho počúvania Boha v živote človeka. To, že vstúpiš do spoločenstva s Bohom a chceš žiť v spoločenstve s druhým človekom, je tvoje rozhodnutie. Boh nehovorí mimo Cirkev. Hovorí vždy uprostred spoločenstva. Ide o to, aby si vstúpil do spoločenstva s ním. Aby prestal byť iba твоjím pasažierom či poradcom, ale aby bol tým, kto vedie tvoj život. Kto šoféruje, riadi. Tak si časťou Cirkvi. Preto počúvame Pána v Cirkvi.“

O. Maciej Krulak
(Dokončenie nabudúce)

Celomestské ľudové misie v Žiline

Počas misií v Žiline od 15. do 23. októbra malo HSŽ službu v kostole sv. Pavla, ktorí spravujú bratia kapucíni. V rámci programu sme mali aj pobožnosť Krížovej cesty za triezvosť slovenského národa, počas ktorej zazneli aj svedectvá. Jedno zo svedectiev bolo o bratstve Panny Márie della Mercede (Matky súcitu a milosrdenstva). Bolo to bratstvo, ktoré vykupovalo otrokov zo zajatia v časoch, keď otroctvo bolo bežnou súčasťou života spoločnosti, a Panna Mária della Mercede bola patrónkou otrokov.

V súčasnosti existujú rôzne formy mravného, duchovného a fyzického zajatia, z ktorého treba ľudí oslobodzovať. A to je úloha bratstva, ktoré aj dnes pôsobí na území Slovenska. Čo ma zaujalo, bolo aj to, že na obraze Panny Márie della Mercede je postava Panny Márie znázorňovaná s okovami v rukách. V modlitbe je okrem iného aj prosba k Panne Márii, aby obrátila svoj pohľad na nás, aby sme si uvedomili svoju zodpovednosť za každého bližného.

O. Jozef Heske

K inaugurácii nového sídelného biskupa Mons. Štefana Sečku

Svätý Otec Benedikt XVI. prijal zrieknutie sa pastierskeho vedenia Spišskej diecézy, ktoré mu predložil Mons. František Tondra, a menoval nového spišského biskupa, ktorým sa stal Mons. Štefan Sečka, doterajší pomocný biskup diecézy. Nový biskup bol uvedený do úradu 10. septembra 2011 na Spišskej Kapitule.

Pri tejto príležitosti sa chceme poďakovať otcovi biskupovi Františkovi za jeho pomoc a podporu pre Hnutie Svetlo-Život a Kruciátu oslobodenia človeka na Slovensku. Vždy stál pri hnutí a požehnával dielo kruciáty. Prajeme mu ešte veľa síl do jeho služby v ďalších rokoch a modlíme sa, aby ho Pán i naďalej požehnával. Zároveň chceme privítať nového sídelného biskupa v osobe Mons. Štefana Sečku, ktorého tak isto vnímame ako podporovateľa hnutia a kruciáty a aj za neho sa modlíme. Nech ho Pán žehná v novej službe a nech v nás všetkých nájde pomocníkov pri obnove Cirkvi a diele novej evanjelizácie.

KOČ na Slovensku

Téma sympózia: Zápas o dôstojnosť človeka

V dňoch 14. až 16. októbra 2011 sa v Levoči uskutočnilo už trináste celoslovenské sympóziu kruciáty.

Piatkovú svätú omšu celebraval emeritný biskup o. František Tondra. Vo svojej homílii povzbudil prítomných k rôznym formám pomoci závislým. Počas sobotňajšej svätej omše o. Roman pripomenul, že tento svet potrebuje dobré matky, pretože ony sú prvými učiteľkami modlitby, a neskôr o. Peter Komanický to, že človeka možno milovať aj vtedy, keď vidíme jeho nedostatky, lebo je v ňom prítomný Kristus a jeho dôstojnosť.

V prednáškach sa odborníci venovali viacerým témam: PhDr. Vladimír Stanislav téme závislosti a spoluzávislosti, pričom zdôraznil potrebu dlhodobého doliečovania celej rodiny; ThDr. PaedDr. Ing. Gabriel Paľa, PhD., téme mladý človek ako obeť

mediálnych vplyvov; MUDr. Jozef Benkovič počítačovým hrám a ich dôsledkom na mládež a MUDr. Juraj Bezečný problémom intímneho spolužitia v manželstvách, kde je prítomná závislosť na alkohole.

Okrem prednášok tvorili program aj svedectvá spoluzávislých, najmä rodičov, krížová cesta za závislých ulicami mesta Levoča so svedectvami, adorácia pred Oltárnou sviatosťou, pani Katarína Owczarek z poľského centra kruciáty zasa oživila sympóziu aktivitou, pri ktorej mali prítomní možnosť zdieľať sa vzájomne vo dvojiciach, a na záver nechýbalo ani zhodnotenie sympózia a agapé.

Viac informácií, nahrávky aj fotografie nájdete na stránke www.kruciata.sk.

Štefan Paločko

Správy

V Levoči otvorili Krízové centrum sv. Františka z Assisi

Slávnostné otvorenie Krízového centra sv. Františka z Assisi v Levoči sa uskutočnilo 16. septembra 2011. Toto resocializačné zariadenie sa nachádza na Košickej ulici číslo 2 v priestoroch zadného traktu kláštora minoritov. Zariadenie je určené pre mužov, ktorí sa pre svoju závislosť od alkoholu ocitli v sociálnej tiesni a ktorí pri odvykaní a izolovaní od nástrah potrebujú obnovu morálnych hodnôt a síl nielen v rovine ľudskej, ale i duchovnej.

Fáza prechodu pôvodného zamerania tejto budovy kláštorného komplexu na budovanie zariadenia sociálnej pomoci si vyžiadala veľa úsilia a investícií, ako materiálnych, tak i duchovných. Preto aj vás, drahí bratia a sestry, pozývame k spolupráci v modlitbe aj materiálne a finančne, čo môžete ponúknuť osobne u pátra Romana alebo na účet 0524785128/0900. Za akúkoľvek formu pomoci vyjadrujeme úprimné Pán Boh zaplatí!

KOČ Levoča

Pozvánka

Evanjelizačná duchovná obnova v Jarovniciach sa uskutoční dňa 10. decembra 2011 so začiatkom o 9.00 hod. Prihlásiť sa môžete u p. Tuptovej na čísle 0908 667 713.

Oznam

Kruciáta oslobodenia človeka prosí svojich členov a kandidátov, aby si skontrolovali svoje registračné údaje, ktoré uviedli v Prihláške do Kruciáty oslobodenia človeka, a prípadné zmeny alebo doplnenia údajov nám oznámili prostredníctvom e-mailu na adrese: registracia@kruciata.sk alebo písomne na adresu v KOČ v Levoči. Ďakujeme!

KOČ

Pravidelné stretnutia

KOČ Bardejov

V Kostole sv. Anny každý párný týždeň vo štvrtok po večernej svätej omši o 16.30 hod.

KOČ Jarovnice

V kostole každý pondelok po večernej svätej omši.

KOČ Lipany

V čajovni každú druhú nedeľu v mesiaci o 16.00 hod.

KOČ Lendak

V kostole každý druhý týždeň v stredu po večernej svätej omši.

KOČ Levoča

V kláštore minoritov každý štvrtok o 17.00 hod. (okrem 29. decembra 2011). Nasleduje adorácia o 20.00 hod. (okrem prvopiatkového týždňa, keď je adorácia v kaplnke kláštora minoritov).

KOČ Rožňava

V priestoroch farského úradu každý druhý a štvrtý utorok v mesiaci o 18.10 hod.

KOČ Prešov

V priestoroch Slovenského červeného kríža na Jarkovej ul. (oproti Mestskej polícii) každú druhú stredu v mesiaci o 17.15 hod.

ECHO Kruciáty oslobodenia človeka

Informačný list

pre vnútornú potrebu KOČ

Vychádza šesťkrát do roka

vďaka štedrosti p. Ing. Rudolfa Češka.

Redakcia: o. ThDr. Jozef Heske, PhD.,

RNDr. Štefan Paločko,

Ing. Martina Tomečková

Kontakt: Kruciáta oslobodenia človeka –

Stanica č. 1, Košická 2, 054 01 Levoča

0905 709 324, 0907 977 645

www.kruciata.sk, echo@kruciata.sk